Aº. 1841. N 33.

VRIJDAG, DEN 23sten APRIL.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 22 *April* 1841.

(16714) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Colonie, van RIBCA LEVI; Huisvrouw van BENJAMIN COHEN CARILLON en hare Kinderen MIRJAM en ARON COHEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 22 *April* 1841.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JOSEPH NASSIJ en SARA MOZES FERNANDES, en JOCHEM PHILIP HEIDEMANS en JUDITH JUDA POLAK, alle alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH

Mengelingen.

HET FRANSCH BROODJE

(VERVOLG EN SLOT VAN No. 32.)

De bakker betaalde het glas Porter, dat hij niet had uitgedronken, en ging langzaam naar huis, wel twintigmaal onder weg de laatste woorden van den kastelein herhalende: »achter zulk eene geheimzinnigheid steekt zeker niets goeds!" Want hoe luid ook in zijn binnenste eene stem voor den jongen Schot zich verhief, toch kon hij zich niet ontveinzen, dat deze laatste al den schijn tegen zich had. In zulke beschouwingen verdiept, was hij allengs zijn huis genaderd, waar een schouwspel wachtte, hetwelk hem schier in twijfel bragt, of hij wel voor zijne eigen woning stond. Een digte drom van menschen bestormde de deur met vuisten, voeten en ellebogen werd er gedrongen, geschopt, gestooten; en terwijl er honderd schreeuwden en vloekten, riepen andere de Politie ombulp. Weldra verscheen er een geregtsdienaar, een sterke karel, die ontzag inboezemde; deze baande zich een doortogt en de bakker volgde. Wat deze laatste hierop binnen in den winkel zag, liet zich aanstonds verklaren. De Schot zat op een stoel, met het hoofd voorover op de toonbank, en de beide handen voor de oogen. J a m e s, daarentegen, zwaaide zegevierend met een Fransch brood, hetwelk, zoo hij beweerde, de vreemdeling gestolen en hij hem afgenomen had. De komst van den bakker veranderde het tooneel. Hij zeide tot den geregtsdienaar, dat het gansche voorval een misverstand was, verzocht hem het volk uit een te laten gaan, en noodigde den jongman die in tranen baadde, om hem te volgen in zijn schrijfvertrek. Deze gehoorzaamde en, diepgetroffen door des bakkers goedhartigheid, verhaalde hij nu zijne geschiedenis, die hoofdzakelijk op 't volgende nederkwam: zijne moeder, de dochter van een Schotschen Graaf, was beneden haren stand gehuwd. Haar gemaal, om haar zoo veel mogelijk al de gerijfelijkheden te verschaffen, waar zij in haren vroegeren staat aan gewoon was, had op een veel ruimeren voet geleefd, dan zijne inkomsten toelieten, en haar bij zijnen dood weinig meer nagelaten dan dien eenigsten zoon. Door hare familie verstooten en te fier om zich te vernederen tot het bedelen om ondersteuning, was de weduwe met haren zoon te Londen gekomen, waar hij eene aanstelling zou zoeken. Zijne hoop was beurtelings opgewekt en weêr verijdeld. de moeder ziek geworden en de zoon, in zijne vertwijfeling, tot eenen stap vervoerd, die, zonder des bakkers tusschenkomst, hem, voor zijn leven zou hebben gebrandmerkt.

De bakker schudde hem de hand, en drong hem, ter bestrijding der noodwendigste behoeften, zoo 't heeten moest ter leen, eene kleine som gelds op. Doch reeds vier weken later, had de bakker zijne dochter, niet ver van Londen, een fraai landhuis gekocht, en op denzelfden dag, dat de jonge Schot de lang gewenschte aanstelling verkreeg, werd ook het verlovingsfeest van het jonge paar gevierd. Eenige maanden later, droegen zij de moeder ten grave, en nadat de bakker een kleinzoon ten doop had gehouden, sloot ook hij de oogen.

HERINNERINGEN.

Welk eene betooverende kalmte boeit de gansche natuur, alles rust, behalve mijn diep gefolterd hart. E m i l i a, geliefde, reeds twee jaren zijn, sedert uwen dood, verstreken, en nog betreur ik u als op den eersten dag, toen de onverbiddelijke doodengel ons voor eeuwig van elkander scheurde. Voor eeuwig! neen, zoo ik dit wezenlijk dacht: ware ik reeds niet meer!

Voor mij verheft zich, tusschen het donker groen uitstekende, de dorpstoren, te midden der roode daken, door de laatste stralen der ondergaande zon verlicht. Om mij heen strekken zich vruchtbare en golvende akkers uit, welker korenaren zich met een zoet eentoonig gemurmel, nederbuigen. Verder zijn de kronkelende paden van een boschje, dat mij zijne geheimzinnige schuilplaats aanbood, toen de eerste begoochelende mijmeringen der liefde mij noopten de eenzaamheid te zoeken. Hoe menigmalen heb ik daar mijn dweepende verbeelding toegelaten, mij in het rijk der hersenschimmen te voeren! Hoe menigmalen wandelde ik daar, met haar, wier naam ik niet kan uitspreken, zonder mijne tranen te zien vloeijen! En toch, heb ik reeds zoo veel geweend! Is de bron onzer tranen dan onuitputtelijk?

De zon is nu geheel onder, en de maan werpt op alle voorwerpen haar treurig licht, gelijk aan den brekenden blik eens stervenden. Hier staat de zware oude eikenboom, waarin de namen van E m i l i a en de mijne, in één hart, zijn gesneden. Zij was tien jaren oud, ik twaalf. Het was op een schoonen zomeravond, juist als deze. Wij beminden elkander reeds teeder, en leefden voor elkander, zonder het te weten, zonder iets meer te verlangen, dan het geluk, elkander dagelijks te zien. Eene scheiding, eene wreede scheiding alleen was bestemd om ons den waren toestand onzer harten te openbaren!

Treden wij in het bosch. Ik gevoel, dat mijne droefheid mij doodt, en evenwel is het mij zoo zalig, mij daaraan over te geven! Zij is voor mij als de wulpsche zangen der schoone Syrenen, die den reiziger, te midden zijner begoocheling eenen zekeren dood bereiden. Maar het sterven is mij welkom, het zal mij met E m i l i a vereenigen.

De schemering heeft in dit oogenblik iets geheimzinnigs, iets dat ons boven de menschelijke natuur verheft. De stilte, die om mij heerscht, is betooverend, en wiegt alle driften in slaap. Daar slaat de dorpsklok negen ure! Hoe statig verkondigt het metaal het naderen der eeuwigheid! De trillende toonen sterven door het uitspansel, als het laatst vaarwel eener beminde, die naar verre landen vertrekt.

Ik stel mij E m i l i a nog zoo duidelijk voor, toen zij huppelende met mij de korenvelden doorliep, terwijl de wind in hare blonde lokken speelde, en haren sneeuwitten japon in duizenden plooijen wrong. Het gevoel der jeugd zette harer schoone gelaatstrekken eene bekoorlijke levendigheid bij. Haar schitterend oog ademde een kinderlijk geluk, waaraan nog geene zorgen hadden geknaagd.

Wij groeiden te zamen op, en onze vriendschap nam allengskens een' meer teederen aard aan. Onze ouders schenen dit met genoegen te bemerken, en onze vereeniging te beoogen. Sedert eenigen tijd was E m i l i a schuwer met mij; zij veroorloofde mij niet meer eenen kus op hare zachte wangen te nemen; schroomvallig rigtte zij het woord tot mij, en zij bloosde, wanneer mijn vurige blik hare oogen ontmoette. Ik was wanhopig, daar ik te gelijker tijd den aard van het gevoel herkende, dat mij aan haar boeide; haar afwezen was mij ondragelijk. Dan was het, alsof ik moeijelijker ademde. Niets kon mij bezig houden. Eene zonderlinge onrust greep mij aan, ik stapte heen en weder door mijne kamer, als of mijne angstige schreden den spoed van den tijd konden verdubbelen, die de beslissing van mijn lot uit E m e l i a's mond moest aanbrengen. Des nachts genoot ik geene rust, en werd beurtelings door hoop en vrees geslingerd. Dikwijls zocht ik gelegenheid om haar alleen te spreken, maar dan verliet zij mij, onder eenig voorwendsel, terwijl hare houding de grootste verlegenheid verried.

»Neen, E m e l i a mint mij niet!" dacht ik bij mij zelven. Duizendmalen was ik op het punt, E m e l i a een geheim onderhoud te vragen, om die pijnigende onzekerheid uit mijn hart te verbannen, maar telkenmale konden mijne trillende lippen geen woord uitbrengen, om eene zekerheid te erlangen, die mij een onwaardeerbaar geluk of eene onbegrensde wanhoop ten deel zou doen vallen.

Inmiddels bereikte ik mijn achttiende jaar, en de tijd was daar, dat ik naar de academie zou vertrekken, om mij door vlijtige studiën

in staat te stellen, eene loopbaan te volgen, die mij eenen eervollen stand in de maatschappij zou geven. Nog acht dagen, en voor langen tijd zoude ik van Emilia scheiden! Nog acht dagen, en ik zou haar niet meer zien, zonder welke het leven als eene onmetelijke, treurige heide voor mijne oogen verscheen. Nu moest ik spreken! nu was ik tot aan den rand des afgronds teruggedrongd. Geen uitstel was mogelijk; want: o schrikkelijke gedachte! indien gedurende mijne afwezigheid een ander... Neen, alle schroom moest verbannen worden, en zoo zij mij beminde, dan kon ik de scheiding zelve met gelatenheid te gemoet zien.

Denzelfden avond, nadat ik dit besluit had genomen, deed ik eene wandeling, met mijn vader, die mij menigen goeden raad gaf, waarnaar ik echter niet luisterde; zoo zeer verdreef de gedachte aan Emilia al het overige uit mijnen geest. Wij ontmoetten Emilia, met hare moeder. Na een kort vriendschappelijk gesprek, bood mijn vader deze eenen arm, en Emilia kon niet nalaten den mijnen te nemen. Aan hare bewegingen, bemerkte ik, dat zij diep ontroerd was; ik wilde spreken, maar een onbeschrijfelijk gevoel wederhield mijne tong. Op eens riep zij uit, zich zelve zigtbaar geweld aandoende. » Gij vertrekt dus, Frederik, en zult... ons... vergeten."

» U vergeten, Emilia," antwoordde ik, met de innigste zaligheid ontwarende, dat ik bemind werd: » zou ik haar kunnen vergeten, zonder welke het leven voor mij geene waarde zou hebben. Emilia, ik bemin u." Zij smolt in tranen, verborg haar gelaat in mijnen boezem, en antwoordde eenige onverstaanbare woorden, die mij geenen twijfel meer lieten omtrent mijn geluk. De duurste eeden werden gewisseld; doch wat was dit noodig? Onze kloppende harten strekten ons tot waarborg, dat zij nimmer geschonden zouden worden. Van toen af hadden wij éene gedachte, éene ziel, en het scheen, of geene rampen ons voortaan konden treffen.

Die herinnering breekt mijn arm hart, reeds door zoo vele slagen getroffen. Soms is het mij, of het vaneen wordt gereten, en ik onder mijne diepe zwaarmoedigheid bezwijk; maar. neen, ik heb reeds ondervonden, dat de mensch veel kan lijden zonder te sterven. Het komt mij voor, dat eene witte schim, van achter de boomen te voorschijn tredende, mij wenkt, zeggende: » Kom tot mij, geliefde, en volg mij." Helaas! het is slechts eene begoocheling van mijnen half waanzinnigen geest.

Op den morgen van mijn vertrek kwam ik zeer vroeg aan het ontbijt; ik had geraden, dat Emilia zich reeds daar zoude bevinden. Ik trachtte haar moed in te spreken, ofschoon zelf door eene zonderlinge neêrslagtigheid gedrukt. Zonderling inderdaad, want mijne afwezigheid had ons beider geluk ten doel, om mij harer waardig te maken; maar een zwart voorgevoel rustte op mijn gemoed en fluisterde mij steeds in het oor: » Gij zult haar nimmer wederzien." Ik beschouwde het lieve meisje met verrukking. Haar blik ademde zoo veel liefde! hare houding, haar toon, hare woorden, haar gang, hare gebaren, alles verried hare gehechtheid aan mij. Hoe vele bekoorlijkheden! hoe veel zedigheid! En te denken, dat zij eenmaal de mijne zou zijn, dit was te veel; het scheen mij toe, dat mijn gemoed onder zoo veel geluks zou bezwijken.

Eindelijk was het noodlottig oogenblik daar. Ik drukte op de lippen van Emilia eenen kus der liefde, gaf en ontving van haar eenen ring, onderpand onzer trouw. Hier is hij, aan dezen vinger, en zal met mij ten grave dalen, wanneer mijn stoffelijk overschot bij het hare, volgens mijne wenschen, zal vereenigd zijn. Ik kon mij uit hare armen niet rukken; hoe onzeker was het uur des wederziens! Ja, wel onzeker; het onmeêdoogend lot heeft dit bewezen. Toen ik in het rijtuig zat, wendde ik het hoofd naar Emilia toe, en bleef in [illegible]houding, tot de [illegible] bogt van den weg [illegible] haar verborg [illegible] klonk een laatste [illegible] scheur[illegible] in de ooren, en was [illegible] [illegible]lmerende sloep, [illegible] onmetelijke [illegible]pte. Ik was [illegible] [illegible]uden vrienden, [illegible]dien, aanstaande loopbaan; alles smolt weg in éene gedachte, [illegible] Emilia, [illegible] beminde Emilie.

Op de plaats mijner [illegible] na twee dagen reizens aangekomen [illegible] ik zulks met [illegible]. Ik reed voort, mij [illegible] latende voortslepen, en zonder [illegible] mijner reis na te denken. Mijn hart bloedde; soms wist ik niet eens, waarom; ik leed onuitsprekelijk, en had de kracht niet om troost uit de redenering te putten.

(*Vervolg en Slot hierna.*)

(Vervolg en Slot hierna.)

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester
M. A. KEIJSER.

MAANDAG, DEN 19 APRIL 1841.

Het HUIS en ERF, aan de Wagewegstraat La. A. No. 258, aankomende J. H. REHEG — *f* 3600.— OPGEHOUDEN.

De 40 KOPPEN SLAVEN, aankomende ALFRED J. H. BERTHOUD, zijn familiesgewijze verkocht voor eene som van *f* 35,520.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Engelsche Schoener Admiraal Louis, Kapt. G. Ellart; van Demerary (laatstelijk van Berbice), hebbende 4 dagen reis.

Den 18den, het Nd. Am. Bark Schip Jane, Kapt. F. Nickerson, van Gloucester, hebbende 20 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den het Schip Maria Frederica, Kapt K. B. de Weerd, naar Amsterdam, lading: 531 vaten Suiker, 83 balen schoone- en 1 baal vuile Katoen, 46 balen Cacao, 9 vaten Rum, 1769 pond oud Koper, 31 pies Hout en 8 vaten Oranjeschillen, Passagiers: de Heeren L. W Fuchs en Echtgenoot, J. P. Haase Jr. en Echtgenoot, F. L. F. Altmann Jr, J. D. Altmann, J. C. Fuchs, J. de Niefeld, H. M. Wolff de Friderici, D. J. Sanches, P. J. Bredenbach en de Minderjarige G. S. Everts.

Idem, de Engelsche Schoener Mary, Kapt. A. Meldrum, naar Demerary.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik Garnet, Kapt. H. Hodge, naar Boston, lading: 334 v. Malassie.

Advertentiën.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
Weldadigheid.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij, het houden der *OPENBARE VERGADERING*, tot het doen van het Verslag over den jare 1840, bepaald hebbende op Vrijdag den 30sten April eerstkomende, heeft de eer, ter kennisse van het algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben, des morgens ten *half negen* ure, in het Kerk-Gebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* alhier.

Het Hoofd-Bestuur voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij als de overige Ingezetenen dezer plaats, ten vriendelijkste uit, deze Vergadering bij te wonen, en door eene talrijke opkomst, den luister dier plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 22 *April* 1841.

De Algemeene Secretaris,
H. J. HAATGEVER.

Bekendmaking.

***GODSDIENSTOEFENING bij de *Engelsche Episcopaalsche Kerk*, op ZONDAG, den 25sten dezer, des morgens om *half negen* uren.

TOONEEL-GENOOTSCHAP:

THALIA.

WOENSDAG, DEN 28 APRIL 1841.

GUSTAVUS OF DE ZWEEDSCHE MIJNWERKERS, *Geschiedkundig Tooneelspel in vijf Bedrijven*, En na hetzelve: *№ 777* OF HET VERLOTEN' LANDGOED, *Blijspel in één Bedrijf.*

De aanvang precies ten *zeven* ure. (16715)

De Secretaris,
H. F. WESENHAGEN.

(16070) De ondergeteekende belast met de likwidatie der zaken van den uitlandigen Heer J. P. HAASE JR., verzoekt mits deze deszelfs *Debiteuren*, het door hen verschuldigde *ten spoedigste* aan te zuiveren, daar hij anders, (ten einde gevolg te geven, aan het verlangen van zijnen Principaal,) zich verpligt zal vinden, de nalatigen in regten aan te spreken.

Paramaribo, den 22 *April* 1841.
F. C. KUSTER.

(16717) De ondergeteekende voornemens zijnde, binnen kort deze Kolonie te verlaten, neemt de vrijheid het geëerd Publiek te berigten, dat bij hem nog voorradig zijn: diverse MANUFACTUREN en GALANTERIEN, benevens gerookt- en gezouten SPEK in kwart tonnen, gezouten WORST in vaatjes, ROLPENS, AZIJN in heele- en halve Ankers, BROODSUIKER, RHIJNWIJNEN, SELTZERWATER, witte- en gekleurde BRANDEWIJN, *Schiedamsche* GENEVER en meer andere *GOEDEREN*; dewelke tot de minst mogelijke prijzen te bekomen zijn.

D. W. KRÖNER.

*** Opgevangen:

Een gewone PLANTAADJE-PONT *zonder Dak*, lang 40- en breed 11 Rijnlandsche voeten, waarop geen divisie merk en nummer zigtbaar, door den Eigenaar mits bewijzen van eigendom producerende te herkrijgen; tegens betaling der Advertentie-kosten.

Plantaadje ALKMAAR, 17 *April* 1841.

THs. KAAS Tz.
(16716)

Schepen in Lading.

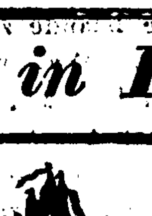

Naar Amsterdam:

Het gekoperd driemast Galjootschip *Paramaribo*, Kapt. Johan Christoph Töpper. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit HEDEN.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.